

1. Vymezení veřejné podpory – základní definiční znaky

Problematiku veřejné podpory je nutno chápat v kontextu narušování nebo možného narušování volné (svobodné) hospodářské soutěže na vnitřním trhu EU, a proto se na tuto problematiku zaměřují normy soutěžního práva ES.

Základní normou primárního práva ES, kde je problematika veřejné podpory (v právu ES státní podpory) řešena je **čl. 87 odst. 1 Smlouvy ES** (dále jen SES).

V tomto článku je uvedeno následující:

„Podpory poskytované v jakékoliv formě státy nebo ze státních prostředků, které narušují soutěž nebo hrozí narušením soutěže tím, že zvýhodňují určité podniky nebo určitá odvětví výroby, jsou, pokud ovlivňují obchod mezi členskými státy, neslučitelné se společným trhem, nestanoví-li tato smlouva jinak.“

Tolik tedy dle primárního práva ES. Protože je takto vymezený pojem veřejné podpory založen pouze na vyjmenování definičních znaků, je nutné při posuzování problematiky veřejné podpory vycházet z rozhodovací praxe Komise a judikátů Evropského soudního dvora (dále jen ESD), konkrétně pak z klíčového judikátu pro vymezení a výklad veřejné podpory, kterým je tzv. **případ Tubemeuse**¹.

Na základě tohoto judikátu lze odvodit čtyři materiální znaky, které musí být splněny kumulativně, aby dané opatření členského státu bylo možné kvalifikovat jako veřejnou podporu ve smyslu čl. 87 a násl. SES.

Těmito znaky jsou:

- 1) opatření je skutečně přičitatelné členskému státu, tj. je udělené státem nebo ze státních prostředků,
- 2) zakládá výhodu (výhoda může mít jakoukoliv formu) pro určité podniky nebo výrobní odvětví, tj. má selektivní povahu,
- 3) narušuje nebo hrozí narušit hospodářskou soutěž,
- 4) může ovlivnit obchod mezi členskými státy.

¹ Věc: C-142/87 Belgické království proti Komisi Evropských společenství. Rozsudek Soudního dvora ze dne 21. března 1990.

Zda bude určité konkrétní opatření posouzeno jako veřejná podpora ve smyslu čl. 87 SES, tedy závisí **výlučně** na tom, zda je skutečně přičitatelné státu a jaké materiální účinky na hospodářskou soutěž na společném trhu, hodnoceno podle objektivních právních a ekonomicko-sociálních kritérií z celokomunitárního hlediska, má.

V následujících odstavcích budou podrobněji jednotlivé znaky veřejné podpory podle rozhodovací praxe Komise upřesněny a vymezeny, neboť je to právě Komise, která kvalifikuje opatření přičitatelná členskému státu na základě objektivních skutkových okolností.

1) Opatření ze strany státu nebo státních prostředků

Hned zpočátku je třeba zřetelně konstatovat, že pojmy „stát“ a „státní prostředky“ je třeba v kontextu judikatury ESD chápat širěji, než by se dalo očekávat.

Jak uvádí dostupná literatura² „pod pojmem „stát“ je třeba chápat nejen centrální vlády, ale i regionální, lokální či místní samosprávy.“ V případě České republiky tak tedy pod tento definiční znak veřejné podpory spadají nejen opatření ze strany ministerstev či dalších orgánů ústřední státní správy, ale i opatření ze strany obcí, měst a krajů.

Do kategorie státních prostředků je pak podle (Kincl, 2004, str. 14) nutno řadit prostředky různých státních fondů, právnických osob pod přímou nebo nepřímou kontrolou státu či samosprávných korporací, ale i prostředky soukromých právnických osob, které byly pověřeny redistribucí veřejných prostředků.

O veřejnou podporu však nikdy nejde tehdy, pokud podporu uděluje osoba soukromého práva z prostředků, které jsou získány výlučně z dobrovolných příspěvků soukromých osob a které nejsou stanoveny veřejným právem, tj. podpory, které by poskytovaly soukromé nadace, sdružení nebo jednotlivci bez jakékoli vazby na stát resp. veřejnou sféru.³

² KINCL, M.: Veřejná podpora v Evropské unii. Praha: BOVA POLYGON, 2004. 1. vyd. 145 s. ISBN 80-7273-097-5, str. 14.

³ viz PIPKOVÁ, H. – MALÍŘ, J.: Vybrané komentované rozsudky soudního dvora Evropských Společenství II. (hospodářská soutěž – kartelové právo, ochranné známky a veřejná podpora). Kroměříž: Justiční akademie, 2006. 1. vyd. 251 s. ISBN 80-239-7219-7 (v knize neuvedeno), str. 154.

2) Výhoda určitému podniku či odvětví výroby

Obdobně jako v předcházejícím odstavci je třeba ozřejmit, co se pro účely komunitárního práva ve vztahu k hospodářské soutěži myslí (na základě rozhodovací praxe ESD) pod pojmem „*podnik*“.

ESD ve svém rozsudku⁴ vymezuje podnik jako „*jakoukoli nezávislou ekonomickou jednotku, která vykonává obchodní či hospodářskou aktivitu bez ohledu na její právní statut a způsob jejího financování*“. Jak dále rozvádí a upřesňuje Outlá (2008) „podnik nemusí nezbytně mít soukromoprávní charakter, nemusí být ani subjektem založeným za účelem zisku, dokonce může být i z veřejných prostředků. Podnikem může být dokonce i ekonomická jednotka bez právní subjektivity. V českém prostředí se tak za podnik může při splnění uvedených podmínek považovat např. i nezisková organizace, příspěvková organizace, či veřejnoprávní subjekt.“⁵ V tomto směru je podstatné, zda dotčené subjekty vykonávají ekonomickou činnost a vstupují na trzích zboží a služeb do hospodářské soutěže.

Druhým definičním znakem je **princip selektivity** v uplatňování jakéhokoliv opatření vůči podnikům ve výše uvedeném významu. V tomto směru je vždy zapotřebí zkoumat, zdali ekonomická výhoda vzniká pouze určitým (na základě daných kritérií definovaným) subjektům na relevantním trhu a ty se pak dostávají do výhodnějšího postavení, než subjekty ve srovnatelné právní a faktické situaci. V principu jde o to, že se opatřeními ze strany státu bezdůvodně snižují náklady určitým subjektům relevantního trhu ve srovnání se situací, kdy by se tyto subjekty pohybovaly na volném trhu, jejich postavení na daném trhu je tedy zvýhodněno z titulu poskytnutí podpory, která může mít jakoukoliv podobu.

Při poskytování dotací společnosti, která se zavázala k **zajišťování služeb veřejného zájmu** se **nebude jednat o veřejnou podporu**, v případě, že závazek subjektu vykonávat veřejnou službu:

1. je jasně definován národní legislativou a/nebo licencí (smlouvou),
2. jsou předem objektivním a transparentním způsobem stanoveny parametry, na jejichž základě je kalkulována kompenzace,

⁴ Rozsudek ESD C-41/90 Klaus Höfner a Fritz Elser v. Macrotron GmbH.

⁵ OUTLÁ, V. a kol.: Právo Evropské unie. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2008. 2., upr. vyd. 387 s. ISBN 978-80-7380-084-0, str. 262.

3. kompenzace nesmí přesahovat výši nutnou k pokrytí části či veškerých nákladů, které vznikly v souvislosti s plněním závazku veřejné služby, přičemž musí být zohledněny relevantní příjmy a v přiměřené výši zisk za plnění tohoto závazku,
4. jestliže podnik, který plní závazek veřejné služby, nebyl vybrán na základě výběrového řízení v souladu s procedurou veřejných zakázek, pak nezbytná výše kompenzace musí být určena na základě analýzy nákladů, které by vznikly zavedenému podniku při plnění závazků veřejné služby, přitom musí být zohledněny relevantní příjmy a v přiměřené výši zisk za plnění těchto závazků.⁶

3) Hrozba narušením či narušení soutěže

Z dikce čl. 87 SES je zřejmé, že stačí pouhá hrozba narušení hospodářské soutěže s ohledem na předvídatelný vývoj relevantního trhu (hrozba musí být reálná, tj. založena na objektivních předpokladech), aby tento zásah (opatření) státu mohl být hodnocen jako veřejná podpora neslučitelná se společným trhem.

Při posuzování, zda určité opatření narušuje hospodářskou soutěž, se musí primárně „vycházet ze stavu hospodářské soutěže, jak existovala na společném trhu před přijetím dotčeného opatření,“ přičemž „tento stav je výsledkem mnoha faktorů, jež mají různé účinky na výrobní náklady v různých členských státech.“⁷

Při posuzování účinků opatření na hospodářskou soutěž je třeba vždy určit (vymezit) relevantní trh (vymezení relevantního trhu - viz následující kapitola), v němž dotčené opatření je s to vyvolat účinky, tj. ovlivnit postavení subjektů na trhu netržním zásahem z pozice veřejné moci.

4) Dotčení obchodu mezi členskými státy EU

Konečně i termín „obchod“ je pojímán v rozhodovací praxi Evropské komise široce a je třeba při hodnocení zamýšlených opatření k tomuto faktu přihlížet.

K tomu, aby došlo k narušení obchodu mezi členskými státy nemusí subjekt vyvážet či naopak dovážet zboží a služby, postačuje, když udělením podpory dojde k posílení jeho pozice na domácím trhu. Jinými slovy domácí podnik je zvýhodněn oproti zahraniční konkurenci.

⁶ viz <http://www.compet.cz/verejna-podpora/zakladni-pojmy/> [cit. 13. 6. 2008]

⁷ Pipková, Malíř, str. 157 podle C-173/73 Itálie v. Komise

Na případu Tubemeuse lze dokonce ilustrovat případ, kdy dojde k ovlivnění obchodu mezi členskými zeměmi EU mimo společný trh. Udělení podpory totiž zlepší postavení podniku na trzích třetích zemí vůči konkurenčním podnikům z EU.

Můžeme tedy konstatovat, že k ovlivnění obchodu mezi členskými zeměmi dojde vždy, pokud opatřením bude zvýhodněn určitý subjekt na relevantním trhu a na tomto trhu nebude zkoumaný subjekt přirozeným monopolem.⁸

2. Relevantní trh a jeho vymezení

„Relevantním trhem je trh zboží, které je z hlediska jeho charakteristiky, ceny a zamýšleného použití shodné, porovnatelné nebo vzájemně zastupitelné, a to na území, na němž jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní a zřetelně odlišitelné od sousedních území.“⁹

Raus a Neruda (2006, str. 50)¹⁰ uvádí další možnou obecně přijímanou definici, která relevantním trhem rozumí „prostorový a časový souběh nabídky a poptávky po takovém zboží, službách a výkonech, které jsou z hlediska uspokojování určitých potřeb uživatelů těchto výrobků, služeb a výkonů shodné nebo vzájemně zastupitelné. Jinými slovy, relevantní trh dává odpověď na otázku, čím a na jakém území jsou uspokojovány konkrétní potřeby spotřebitelů.“

Na úrovni evropského práva nejsou definice relevantního trhu a způsob jeho vymezování stanoveny právním předpisem, nýbrž tento koncept byl postupně rozvíjen v judikatuře Evropského soudního dvora a v rozhodovací praxi Komise. Komise vydala v roce 1997 ***Sdělení o definici relevantního trhu pro účely práva hospodářské soutěže***, kde podrobně uvedla, jak postupuje při vymezování relevantního trhu ve všech jeho složkách.

⁸ Podobný závěr můžeme učinit i u předcházejícího odstavce, kdy se probírala problematika hrozby narušení hospodářské soutěže. Pokud je na relevantním trhu přítomen jediný subjekt bez faktické možnosti vstupu konkurence na daný trh (subjekt je v postavení přirozeného monopolu), nemůže dojít k narušení hospodářské soutěže.

⁹ Definice podle § 2 odst. 2 zák. č. 143/2001 Sb. o ochraně hospodářské soutěže.

¹⁰ RAUS, D. – NERUDA, R.: Zákon o ochraně hospodářské soutěže, Komentář a související české i komunitární předpisy. 2. aktualiz. a přeprac. vyd. Praha: Linde, 2006, 671 s. ISBN 80-7201-563-X.

Relevantní trh má **dvě základní složky**:

- 1) **věcné vymezení** relevantního trhu (výrobkový trh),
- 2) **teritoriální vymezení** relevantního trhu (zeměpisný trh).

K těmto dvěma složkám v některých případech bývá doplňována **třetí složka**:

- 3) **časové vymezení** relevantního trhu.

Dále platí jednoduché pravidlo, a to, že jednotlivé složky relevantního trhu nelze posuzovat jednotlivě, izolovaně, nýbrž ve vzájemném kontextu a vždy je nutné zvažovat relevantní trh jako celek.

1) Věcné (výrobkové) vymezení relevantního trhu

„Relevantní výrobkový trh zahrnuje všechny výrobky a/nebo služby, které jsou spotřebitelem s ohledem na jejich vlastnosti, ceny a zamýšlené použití považovány za zaměnitelné nebo zastupitelné.“¹¹ Tzn. že výrobky a/nebo služby jsou schopny stejným či velmi podobným způsobem uspokojit konkrétní potřeby spotřebitele. Rozhodující je pohled konečného spotřebitele, který rozhoduje, zda dva různé výrobky či služby jsou schopny obdobným způsobem uspokojit jeho konkrétní potřebu, zda mohou být užity pro stejný účel a zda plní stejnou funkci, a tedy zda tyto dva výrobky a/nebo služby jsou „uvnitř“ totožného relevantního trhu.

„Relevantním výrobkem jsou **všechny výrobky nebo služby, které jsou ze strany spotřebitelů považovány za zaměnitelné nebo substituovatelné z hlediska jejich vlastností, ceny a zamýšleného užití.**“¹²

Při posuzování zaměnitelnosti výrobků je nutno vycházet z **reaktivní zastupitelnosti**, která reflektuje názory konečných spotřebitelů, a nikoliv z funkční zastupitelnosti, jež zohledňuje takové kategorie, jako je technická podobnost či shodné materiálové složení. **Reaktivní zastupitelnost** odráží míru reakce spotřebitelů na změnu ceny (malou, ale významnou, nikoliv přechodnou). Důsledkem tohoto přístupu se dva totožné výrobky či

¹¹ Sdělení Komise o definici relevantního trhu pro účely práva hospodářské soutěže Společenství (97/C 372/03).

¹² Raus, Neruda (2006, str. 52)

služby (jinými slovy dva funkčně zastupitelné výrobky či služby) mohou ocitnout na různých relevantních trzích, uspokojují-li různé potřeby, a naopak technicky výrazně odlišné výrobky mohou uspokojovat podobným způsobem stejnou potřebu, a ocitnou se tak na totožném trhu. Proto je pro vymezení relevantního trhu rozhodující schopnost uspokojit totožnou potřebu, nikoliv technická podobnost či shodnost dvou výrobků.

Postup při vymezování relevantního trhu je takový, že se nejprve vezme **výchozí produkt**, tj. konkrétní výrobek prodáváný či služba poskytovaná jedním subjektem a k tomuto výchozímu produktu se postupně přidávají produkty jiných subjektů, a to tak dlouho, než se všechny existující substituty identifikují. K tomu slouží tzv. **cenový test**. Cenový test slouží k simulaci, jaký bude tržní vývoj v případě, kdy se cena výchozího produktu zvýší. Toto zvýšení musí být trvalé a významné (5–10 %). Podstatou testu je pak pozorování pravděpodobných reakcí spotřebitelů. Pokud by většina dosavadních spotřebitelů výchozího zboží přešla k jinému zboží, pak jsou tyto výrobky na jednom relevantním trhu. Pokud by tomu tak nebylo, ocitají se tyto dva výrobky zpravidla na dvou různých relevantních trzích.

Klíčové je porovnávat další potenciálně substituční výrobek vždy pouze s výchozím výrobkem či službou, který tak slouží jako referenční hodnota.

2) Teritoriální (zeměpisné) vymezení relevantního trhu

„Relevantní zeměpisný trh zahrnuje oblast, ve které se dotyčné podniky účastní dodávky a poptávky výrobků nebo služeb, kde jsou podmínky hospodářské soutěže dostatečně stejnorodé a která může být odlišena od sousedních zeměpisných oblastí, protože zejména podmínky hospodářské soutěže jsou v těchto oblastech zjevně odlišné.“¹³

Teritoriální (zeměpisné) vymezení relevantního trhu může následovat až po věcném vymezení. Jestliže bylo zjištěno, že z věcného hlediska jde v daném případě o relevantní trh, v další fázi je pak třeba vyřešit, na jak velkém území se odehrává konkurence mezi různými subjekty.

¹³ Sdělení Komise o definici relevantního trhu pro účely práva hospodářské soutěže Společenství (97/C 372/03).

Relevantní trh, uvnitř něhož se má posoudit určitý problém týkající se hospodářské soutěže (a tedy i problematiky veřejné podpory), se stanoví **spojením výrobního (věcného) a zeměpisného (teritoriálního) trhu**.

Základní myšlenkovou ideu v zeměpisném vymezování relevantního trhu uvádí (Raus, Neruda 2005, str. 18)¹⁴. „Při vymezování územního rámce relevantního trhu platí, že dvě geografická místa náleží ke dvěma rozdílným relevantním trhům tehdy, pokud v každém z těchto míst jsou soutěžní podmínky dostatečně homogenní, ale přitom dostatečně odlišné od podmínek panujících v místě druhém.“

Jedním z důležitých indikátorů pro určení relevantního trhu z hlediska zeměpisného vymezení je odlišnost podmínek soutěže na dvou trzích. Může jít např. o různost ceny stejných výrobků, rozdílnost spotřebitelských preferencí, odlišnost velikosti tržních podílů podniku mezi sousedními oblastmi apod.

I při vymezování teritoriálního relevantního trhu lze použít **cenový test**, když v tomto případě se zkoumá reakce spotřebitelů ve formě přechodu k odběru zboží a služeb pocházejících z jiných území, než na kterých působí zkoumaný subjekt. Zjišťuje se, zda by většina spotřebitelů v reakci na malé, avšak stálé zvyšování ceny zakoupila výrobek či službu v jiné oblasti. Pokud tomu tak je, tvoří tyto oblasti součást jednoho relevantního trhu.

3) Časové vymezení relevantního trhu

Časové hledisko je významné z toho důvodu, že postavení subjektu na trhu je třeba hodnotit v určitém časovém horizontu. V praxi se rozlišuje pouze to, zda se v daném případě jedná o trh **trvalý**, charakteristický opakovanými dodávkami, nebo o trh **krátkodobý**. Jako příklad krátkodobého relevantního trhu bývá někdy uváděn trh sezónního prodeje.¹⁵ V naprosté většině případů však je relevantní trh charakterizován z časového hlediska jako trvalý.

K problematice časového vymezení relevantního trhu je třeba uvést, že časové vymezení relevantního trhu **nemá** v současném soutěžním zákoně (česká legislativa) ani v komunitární úpravě oporu.

¹⁴ RAUS, D. – NERUDA, R.: Hospodářská soutěž po vstupu ČR do EU. Brno: CP Books, 2005. 1.vyd. 359 s. ISBN 80-251-0394-3.

¹⁵ viz Raus, Neruda (2005, str. 20)

3. Výjimky

Jak vyplývá ze znění článku 87 odst. 1 SES, zákaz poskytovat veřejnou podporu není absolutní. Jinými slovy zákaz veřejné podpory se vztahuje na všechny aktivity, které naplňují definiční znaky veřejné podpory (viz výše) pokud SES nestanoví jinak.

Článek 87 odst. 2 a 3 rozlišuje dvě kategorie výjimek, a to **legální** (obecné) a **individuální**.

3.1 Legální (obecné) výjimky

Legální (obecné) výjimky upravují oblasti podpory, ve kterých jsou veřejná podpora obecně slučitelná se společným trhem, a proto povolená.

„Jedinou povinností členských států v případě veřejných podpor podle článku 87 odst. 2 SES je oznámit udělení podpory Komisi.“¹⁶

Dle čl. 87 odst. 2 SES se jedná o tyto podpory, které jsou se **společným trhem slučitelné**:

- a) podpory sociální povahy poskytované individuálním spotřebitelům za podmínky, že se poskytují bez diskriminace na základě původu výrobků;
- b) podpory určené k náhradě škod způsobených přírodními pohromami nebo jinými mimořádnými událostmi;
- c) podpory poskytované hospodářství určitých oblastí Spolkové republiky Německo postižených rozdělením Německa, pokud jsou potřebné k vyrovnání hospodářských znevýhodnění způsobených tímto rozdělením.

3.2 Individuální výjimky

Individuální výjimky z obecného zákazu veřejných podpor vyjmenovává článek 87 odst. 3.

Podle článku 87 odst. 3 mohou být za slučitelné se společným trhem považovány tyto veřejné podpory:

- a) podpory, které mají napomáhat hospodářskému rozvoji oblastí s mimořádně nízkou životní úrovní nebo s vysokou nezaměstnaností;

¹⁶ viz Outlá a kol. (2008, str. 299)

- b) podpory, které mají napomoci uskutečnění některého významného projektu společného evropského zájmu anebo napravit vážnou poruchu v hospodářství některého členského státu;
- c) podpory, které mají usnadnit rozvoj určitých hospodářských činností nebo hospodářských oblastí, pokud nemění podmínky obchodu v takové míře, jež by byla v rozporu se společným trhem;
- d) podpory určené na pomoc kultuře a zachování kulturního dědictví, jestliže neovlivní podmínky obchodu a hospodářské soutěže ve Společenství v míře odporující společnému zájmu;
- e) jiné kategorie podpor, které určí Rada na návrh Komise rozhodnutím přijatým kvalifikovanou většinou.

V těchto případech nepostačuje pouhé oznámení o udělení podpory Komisi jako v případě legální (obecné) výjimky, ale členské státy navíc nesou důkazní břemeno spojené s prokázáním, že došlo k naplnění podmínek článku 87 odst. 3 SES, tj. že prostředky podpory plynuly na uvedené účely. Dále je ještě nutné prokázat, že „za daných individuálních okolností udělená veřejná podpora neohrozí společný trh.“¹⁷

3.2.1 Skupinové (blokové výjimky) a pravidlo de minimis

Jejich existence má oporu v článku 89 SES, kde se uvádí:

„Rada může na návrh Komise a po konzultaci s Evropským parlamentem kvalifikovanou většinou přijímat veškerá potřebná prováděcí nařízení k článkům 87 a 88, a zejména stanovit podmínky, za nichž se použije čl. 88 odst. 3, jakož i **vymezovat druhy podpor, které jsou vyňaty z tohoto řízení.**“

Rada ES přijetím nařízení (ES) č. 994/1998 zmocnila EK k přijímání tzv. skupinových (blokových) výjimek. Tyto veřejné podpory nepodléhají notifikaci (oznámení) EK podle čl. 88 odst. 3 SES.

¹⁷ Outlá a kol. (2008, str. 300)

3.2.1.1 Skupinové (blokové výjimky)

V čl. 1 nařízení 994/1998 „**Skupinové výjimky**“ v odst. 1 se uvádí:

„Komise může prostřednictvím nařízení přijatých podle článku 8 tohoto nařízení a podle článku 92 Smlouvy (*resp. čl. 87 dle nového číslování*) vyhlásit, že dále uvedené kategorie podpory jsou slučitelné se společným trhem a nejsou předmětem oznamovací povinnosti podle čl. 93 odst. 3 Smlouvy (*nově čl. 88*):

a) podpora ve prospěch:

- i) malých a středních podniků;
- ii) výzkumu a vývoje;
- iii) ochrany životního prostředí;
- iv) zaměstnanosti a vzdělávání;

b) podpora, jež odpovídá mapě poskytování regionální podpory schválené Komisí pro každý členský stát.

Podmínky poskytování regionální investiční podpory řeší:

- a) nařízení Komise (ES) č. 800/2008¹⁸, kterým se v souladu s články 87 a 88 Smlouvy o ES prohlašují určité kategorie podpory za slučitelné se společným trhem (obecné nařízení o blokových výjimkách) a
- b) pokyny k regionální podpoře na období 2007 – 2013¹⁹,

kde jsou uvedeny podmínky, za kterých je možno regionální investiční podporu poskytnout a v jaké výši. Výše je stanovena v závislosti na ekonomické úrovni regionu (tj. HDP/obyv.).

¹⁸ Nařízení Komise (ES) č. 1628/2006 ze dne 24. října 2006 o použití článků 87 a 88 Smlouvy na vnitrostátní regionální investiční podporu bylo tímto nařízením zrušeno.

¹⁹ Úř. věst. C 54, 4. 3. 2006, s. 13

Regionální mapa intenzity veřejné podpory pro ČR - platnost od 1. 1. 2007

Název regionu soudržnosti NUTS II	Intenzita veřejné podpory (v % z nákladů)
Moravskoslezsko	40
Střední Čechy	40
Severozápad	40
Střední Morava	40
Severovýchod	40
Jihovýchod	40
Jihozápad	30 (36 % do 1. 1. 2011)
Praha ²⁰	0 (10 % do 1. 1. 2009)

Malé podniky mohou obdržet maximální míru veřejné podpory zvýšenou o 20 %, střední podniky o 10 %.

Zdroj: <http://www.compet.cz/verejna-podpora/zakladni-pojmy/> [cit. 20. 4. 2008]

3.2.1.2 Pravidlo de minimis

V čl. 2 nařízení 994/1998 „**De minimis**“ v odst. 1 se uvádí:

„Komise může stanovit nařízením přijatým postupem podle článku 8 tohoto nařízení, že určité podpory nesplňují všechna kritéria čl. 92 (*resp. nově čl. 87*) odst. 1 s ohledem na rozvoj a fungování společného trhu a že jsou tedy vyňaté z oznamovací povinnosti stanovené v čl. 93 (*resp. nově čl. 88*) odst. 3, pokud podpora poskytnutá stejnému podniku za dané časové období nepřekročí určitou pevně stanovenou částku.“

Výše podpory dle pravidla de minimis pro období 1. 1. 2007 – 31. 12. 2013 činí dle nařízení Komise (ES) 1998/2006 200 000 EUR (příp. pro podniky činné v odvětví silniční dopravy 100 000 EUR) v období tří fiskálních let.

²⁰ V případě Prahy se jedná o výjimku z čl. 87 odst. 3 písm. c), viz odst. 47 Úř. věst. C 54, 4. 3. 2006, s. 13

Poskytnutí podpory v rámci režimu *de minimis* se váže na striktní pravidla sledování – viz čl. 3 nařízení Komise (ES) 1998/2006, kde se uvádí: „Zamýšlí-li členské státy poskytnout nějakému podniku podporu *de minimis*, sdělí podniku písemně zamýšlenou částku podpory (vyjádřenou jako hrubý ekvivalent podpory), upozorní jej na charakter *de minimis* podpory s výlučným odvoláním na toto nařízení, citací jeho názvu a jeho zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*. Před udělením podpory si musí členský stát vyžádat od daného podniku prohlášení v psané či elektronické podobě o jakýchkoli dalších podporách *de minimis*, které tento podnik obdržel v předchozích dvou rozpočtových letech a v současném rozpočtovém roce.“

3.3 Výjimky stanovené radou ES

Vychází z ustanovení čl. 88 odst. 2 SES, kde se uvádí:

„Rada může na žádost členského státu jednomyslně rozhodnout, že podpora, kterou tento stát poskytuje nebo hodlá poskytnout, má být odchylně od článku 87 nebo nařízení podle článku 89 považována za slučitelnou se společným trhem, odůvodňují-li takové rozhodnutí mimořádné okolnosti. Zahájila-li již Komise ve věci této podpory řízení podle prvního pododstavce tohoto odstavce, bude podáním žádosti příslušného státu Radě uvedené řízení pozastaveno až do vyjádření Rady.“

Nevyjádří-li se však rada do tří měsíců po podání této žádosti, rozhodne věc Komise.“